

Liz Nugent

DIVNÁ
SALU
DIAMOND

Psychotriler

MOTÝL

**Divná
Sally
Diamond**

Liz Nugent

Divná

SALLY

Diamond

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Strange Sally Diamond

Copyright © Liz Nugent, 2023

All rights reserved.

Cover design © Milan Malý

Translation © Kristína Horková, 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-377-4

Venujem Richardovi s ešte väčšou láskou

Preč, ďaleko od miest a ľudí,
do neskrotnej hory, do polí,
do mlčiacej divočiny,
kde duša nemá príčiny
tlmiť svoju hudbu...

– Percy Bysshe Shelley

PRVÁ ČASŤ

1

„Vyhod' ma do smetí,“ vravieval. „Keď umriem, len ma vyhod' do smetí. Mŕtvemu mi to bude ukradnuté. Určite si pôjdeš oči vyplakať,“ zasmial sa a ja spolu s ním. Obaja sme vedeli, že plakať nebudem. Nikdy neplačem.

Dvadsiateho deviateho novembra dvetisícosemnaásť nastal deň, o ktorom sme sa rozprávali, a tak som sa riadila jeho pokynmi. Mal už osemdesiatdva rokov a jeho útle krehké telo sa poľahky zmestilo do jedného zo záhradných odpadkových vriec.

Už mesiac nechodil. „Žiadni lekári,“ žiadal. „Viem, akí sú.“ Naozaj vedel, pretože sám bol lekár – psychiater. Stále mohol predpisovať lieky, po ktoré ma posielal do Roscommonu.

Nezabila som ho, tak to nebolo. V to ráno som mu priniesla čaj a on už ležal studený v posteli. Oči mal zatvorené, chvalabohu. Neznášam tie televízne drámy, v ktorých mŕtvoľy zízajú na detektívov. Možno zostanú oči otvorené len vtedy, keď vás zavraždia.

„Oci?“ skúsila som, hoci som vedela, že je mŕtvy.

Sadla som si na koniec postele, zložila viečko z jeho šálky a odpila si z čaju. Chýbala mi moja šálka, do ktorej som nasykala aj cukor. Najprv som skontrolovala pulz, no pri pohľade na jeho voskovú pokožku som nepochoýovala. Vosková

možno nie je to správne slovo. Bola skôr... akoby mu už jeho pokožka nepatrila alebo on nepatril jej.

Odtiahnuť vrece cez celý dvor do stodoly mi dalo zabrať. Zem zamrzla, a tak som si každú chvíľu musela náklad vyhodit' na plece, aby sa vrece nepretrhlo. Keď bol otec ešte pri sile, raz za mesiac vyprázdňoval smetné koše do spaľovacej pece. Odmietal platiť za smetiaky a žili sme na takom odľahlom mieste, že úrady nenaliehali.

Vedela som, že telá sa rozkladajú, začínajú hniť a zapáchať, a tak som starostlivo uložila vrece do spaľovacieho suda. Navrch som šplechla trochu benzínu a zapálila. Nezostala som počúvať, ako ho pohlcuje oheň. Už to nebol on, iba „to“ telo v domácej spaľovacej peci vedľa stodoly na poli vedľa domu na konci ulice mimo hlavnej cesty.

Keď otec niekedy po telefóne vysvetľoval, kde žijeme, vravel: „Som v strede ničoho. Ak prídete do stredu ničoho, odbočte doľava, doprava a znovu doľava, až kým neprídete na kruhový objazd – potom použijete druhý výjazd.“

Neznášal návštevy. Odkedy mama umrela, mali sme návštevníkov tak raz za dva roky, až na našu lekárku Angelu. Napríklad dávnejšie nám prišli opraviť auto či pripojiť počítač, o niekoľko rokov neskôr zase prišiel niekto otcovi zaviesť internet a novší počítač, no a posledná návšteva bola s cieľom zlepšiť nám pripojenie. Vo všetkých týchto prípadoch som zostala vo svojej izbe.

Nikdy mi nenavrhol, že ma naučí používať počítač, ale vysvetlil mi všetko, čo dokáže. Z televízie som mala dobrú predstavu o tom, čo počítače dokážu. Vedia zbombardovať krajinu. Vedia špehovať ľudí. Vedia vykonať operáciu mozgu. Vedia spojiť starých priateľov a nepriateľov a vyriešiť zločiny. Ja som neplánovala nič z toho. Páčila sa mi televízia – dokumentárne filmy, programy o prírode a histórii. Milovala som

drámy, fantastické drámy odohrávajúce sa v budúcnosti alebo vo veľkých viktoriánskych domoch s krásnymi šatami, ale aj tie moderné. Rada som sledovala ľudí a ich vzrušujúce životy, vášnivé romániky, nešťastné rodiny či temné tajomstvá. Čo je zrejme trochu ironické, pretože ľudí v reálnom svete som neznášala. *Väčšinu.*

Najradšej som bola doma. Ocko tomu rozumel. Škola ma ubíjala. Chodila som na všetky hodiny, snažila sa vyhybať ostatným dievčatám a po škole som mierila rovno domov. Vraveli, že mám autizmus, ale môj otec psychiater ma ubezpečil, že určite nemám. Nepridala som sa k žiadnemu klubu či spolku, hoci mama prosíkala. Na záverečných skúškach som z hlavných predmetov dostala dve jednotky, dve dvojky a dve trojky a prešla som z matematiky a írčiny. To bolo pred dvadsiatimi piatimi rokmi, po čom sme sa presťahovali opäť do bungalova na konci malej uličky vzdalenej míľu od dediny Carricksheedy.

* * *

Týždenné nákupy pre nás znamenali utrpenie. Niekedy som predstierala, že nepočujem, aby som sa vyhla konverzácii, no poznámky školákov som počula. „Aha, už ide divná Sally Diamond, tá čudáčka.“ Ocko vravel, že to nemyslia v zlom. Deti sú jednoducho zlomyselné. Väčšina. Našťastie ja som už dieťa nebola. Bola som štyridsaťdvaročná dospelá žena.

Chodievala som na poštu po otcov dôchodok a moje prídavky pri dlhodobej chorobe. Pred mnohými rokmi v banke chceli, aby sme si dôchodok a prídavky nechali posielat priamo na naše účty, ale ocko povedal, že by sme sa mali pokúsiť udržiavať aspoň nejaké vzťahy s dedinčanmi, a tak sme radu ignorovali. Banka sa nachádzala až v Roscommone, sedemnášť kilometrov odtiaľto. V Carricksheedy neboli žiadne

bankomaty, aj keď vo väčšine obchodov sa dalo platiť kartou a dostať výdavok v hotovosti.

Chodievala som tam aj po otcovu poštu, pretože si neželal, aby k nám chodil snoriť nejaký poštár. Poštárka pani Sullivanová na mňa vždy kričala: „Ako sa má ocko, Sally?“ Možno si myslela, že viem odčítavať z pier. Prikývla som a usmiala sa. Ona potom súcitne naklonila hlavu do strany, akoby sa udiala nejaká tragédia, a ja som išla na veľkú čerpaciu stanicu Texaco. Nakúpila som, čo sme potrebovali na týždeň, a opäť som sa vrátila domov. Keď som zabočila na našu ulicu, nervozita ihneď ustúpila. Celá cesta nikdy nezabrala viac ako hodinu.

Keď sa ocko cítil dobre, pomáhal mi vybaľovať nákup. Každý deň sme jedli tri jedlá. Varili sme si navzájom. Ja som pripravila dve jedlá a on jedno, no prácu sme si rozdelili rovnomerne. Keď si uňho vek začal vyberať svoju daň, vymenili sme si povinnosti. Ja som vysávala a on vykladal umývačku riadu. Ja som žehlila a vysypávala koše, on umýval sprchu.

Potom prestal vychádzať zo svojej izby, recepty písal čoraz traslavejším písmom a v jedle sa len pipal. Ku koncu jedol už iba zmrzlinu. Keď sa mu niekedy príliš triasli ruky, krmila som ho, a keď sa už nevedel ovládať a nestihol to do vandľa pod posteľou, ktorý som každé ráno vyprázdňovala a dezinfikovala bielidlom, menila som mu posteľnú bielizeň. Pri posteli mal zvonček, ktorý som však zo zadnej kuchyne nepočula, a v posledných dňoch ho už aj tak ani nezvládal zdvihnúť.

„Si dobré dievča,“ povedal slabo.

„Si ten najlepší otec,“ odvetila som, i keď som vedela, že to nie je úplne pravda. Pri tých slovách sa usmial. Naučila ma to mama. Najlepší otec bol zo seriálu *Domček v prérii*. A bol aj krásny.

Mama odo mňa často chcela, aby som v mysli hrala takú hru. Mala som si predstavovať, čo si myslia druhí ľudia. Bolo to zvláštne. Nie je jednoduchšie spýtať sa ich, čo si myslia? Mám sa ja vôbec čo do toho starať? Viem, čo si myslím ja. Viem použiť svoju fantáziu a predstaviť si seba na mieste ľudí z televízie – ako riešim zločiny a mám vášnivé romániky. No niekedy sa snažím prísť na to, čo si myslia dedinčania, keď ma vidia. Podľa časopisu, ktorý som si raz prečítala u Angely v čakárni, mám na svoju výšku stosedemdesiatdva centimetrov asi tri kilá nadváhu. Angela sa zasmiala, keď som jej časopis ukázala, ale tiež ma podporila, aby som jedla viac ovocia a zeleniny a menej sacharidov. Mám dlhé gaštanovohnedé vlasy, ktoré nosím vo voľnom drdole tesne pod temenom hlavy. Umývam ich raz týždenne vo vani. Po zvyšok týždňa sa sprchujem a nosím čiapku na sprchovanie.

Vždy si obliekam jednu zo svojich štyroch sukni. Mám dve na zimu a dve na leto. Vlastním sedem blúzok, tri pulóvre a jeden sveter na zapínanie, a mám aj kopolu maminho oblečenia, ako šaty a bundy, ktoré sú stále kvalitné, aj keď sú staré. Mama rada chodila nakupovať so svojou sestrou tetou Christine do Dublinu dva- alebo trikrát do roka na „výpredaje“. Otec to neschvaľoval, no ona vravela, že si môže svoje peniaze míňať, ako chce.

Nenosím podprsenky. Sú nepohodlné a nechápem, prečo si toľko žien na nich tak zakladá. Keď sa veci obnosili, ocko mi kúpil nosené oblečenie cez internet, okrem spodnej bielizne. Tá musela byť vždy nová. „Neznášaš nakupovanie a načo by sme zbytočne míňali peniaze,“ hovorieval.

Pokožku mám čistú a umytú. Na čele a okolo očí sa mi vytvorilo zopár vrások. Mejkap nenosím. Otec mi raz niečo také kúpil a navrhol, nech to vyskúšam. Od mojich starých známych – televízie a reklám – som vedela, čo s tým mám

robiť, ale so začiernenými očami a s ružovým rúžom som sa na seba nepodobala. Aj otec to potvrdil. Ponúkol sa kúpiť iný typ, no vycítil môj nezáujem a už sme o tom nehovorili.

Myslím si, že dedinčania vidia štyridsaťdvaročnú „hluchú“ ženu, ktorá chodíva do dediny a občas jazdí na starom fiate. Musia dedukovať, že pre svoj hendikep nemôžem pracovať, a preto poberám prídavky. Poberám prídavky, lebo ocko povedal, že som spoločensky defektná.

2

Thomas Diamond nebol mojím biologickým otcom. Prvýkrát mi to prezradil, keď som mala deväť. Nevedela som ani svoje skutočné meno a on a moja mama, ktorá tiež nebola moja mama, mi povedali, že ma našli v lese ako bábätko.

Najprv ma to zarmútilo. V príbehoch, ktoré som čítala, boli deti nájdené v lese iba podhodenci, ktorí vnášali do nových rodín zmätok. Nejakú predstavivosť predsa len *mám*, napriek tomu, že ocko často tvrdil opak. Mama si ma posadila na koleno a ubezpečila ma, že tie príbehy sú len vymyslené rozprávky. Neznášala som sedieť na jej či ockovom kolene, a tak som sa vyslobodila a vypýtala si sušienku. Dostala som dve. Na Santu som verila do svojich dvanástich rokov, keď si ma ocko zavolať a oznámil mi smutnú pravdu.

„Prečo ste si čosi také vymýšľali?“ spýtala som sa.

„Deti rady veria podobným veciam, ale ty už nie si malé dievčatko.“

Mal pravdu. Začala som krváčať. Zúbkovú vílu a veľkonočného zajačika nahradili menštruačné bolesti a rodičia mi začali vysvetľovať aj ostatné veci. „Ak Santa Claus neexistuje, existuje Boh či diabol?“ Mama pozrela na ocka a ten odvetil: „Nikto nevie.“ Len veľmi ťažko som chápala túto logiku. Ak

s istotou vedeli, že Santa Claus neexistuje, prečo si neboli istí, či existuje Boh?

Detstvo nahradili nudnejšie a fádnejšie roky puberty. Mama mi vysvetlila, že chlapci o mňa možno prejavia záujem a pokúsia sa ma pobožkať. Nikdy sa to nenaplnilo, až na jeden prípad, keď som mala štrnásť rokov a akýsi starec na autobusovej zastávke násilne pritlačil svoje pery na moje a rukou mi zašiel pod sukňu. Udrela som ho do tváre, zhodila na zem a stúpila mu na hlavu. Keď konečne prišiel autobus, nastúpila som a našťvalo ma, že šofér vystúpil, aby pomohol mužovi, čo spôsobilo meškanie. Pozorovala som, ako pomaly vstáva na nohy a z hlavy mu tečie krv. Šofér sa ma spýtal, čo sa stalo, no ja som mlčala a tvárila sa, že ho nepočujem. Domov som prišla o dvadsať minút neskôr a prepásla som začiatok relácie *Modrý Peter*.

V pätnástich som začula, ako jedna moja spolužiačka hovorí dvom ďalším, že vraj som vlčie dieťa, ktoré našli na úpäťí hory a Diamondovci ho adoptovali. Klebetili na toaletách. Ja som sedela vo vedľajšej kabínke na nádržke s nohami vyloženými na záchodovej doske a jedla desiatu. „Nikomú ani muk,“ povedala. „Mamina to počula od jednej známej, ktorá robila pre pána Diamonda v tom čase. Preto je taká divná.“

Dievčatá si to rozhodne nenechali pre seba. Niekoľko týždňov sa zo mňa snažili dostať reakciu – pýtali sa ma, či rada leziem po skalách a či sa pasiem na lúke. Stella Coughlanová im povedala, nech ma nechajú na pokoji a nestarajú sa do mňa. Všetky som ich ignorovala. Rodičov som sa na nič nepýtala. Už som vedela, že som adoptovaná, že bábätká by v horách neprežili a hlúpe dievčatá si rady vymýšľajú z čírej zlomyseľnosti.

* * *

Mama umrela rok po tom, ako som opustila školu. Často sme sa hádali. Chcela, aby som išla na univerzitu. Proti mojej vôli za mňa vyplnila aj prihlášky. Mala som podľa nej študovať hudbu alebo prírodné vedy. Milujem hudbu a hranie na piano je asi moja najobľúbenejšia činnosť. Keď som mala deväť, vybavila, aby k nám domov chodila učiteľka a dávala mi lekcie. Pani Mooneyová som mala rada. Vravela, že som nadaná pianistka. Zomrela, keď som bola v puberte, a ja som inú učiteľku nechcela, a tak som sa učila sama, aby som sa zlepšovala. Akékoľvek skúšky mi boli kradnuté. Jednoducho ma bavilo hrať.

Mama hovorila, že mám otvorených mnoho možností. Lenže ja som sa nechcela stretávať s cudzincami ani opúšťať náš nový domov. Ocko navrhol, aby som šla na univerzitný program online, ale mama namietala, že sa musím „socializovať“. Vraj ak ma nedonútia, nikdy nevytiahnem päty z domu ani si nenájdem prácu. Povedala som, že ani nechcem vytiahnuť päty z domu, a ona sa nahnevala.

Týždeň po hádke dostala mozgovú mŕtvicu v dedine, kde pracovala ako všeobecná lekárka, a v nemocnici zomrela. Pohreb sa konal v Dubline, pretože odtiaľ pochádzala celá jej rodina a starí priatelia. Vždy ich pravidelne navštevovala. Zopárkrát k nám prišla jej sestra Christine a ja som za ňou všade chodila ako pes. Videla som v nej elegantnejšiu verziu svojej mamy. Počas jej návštevy ocko zostával v pracovni. Mama tvrdila, že teta Christine sa kvôli nemu necíti vítaná. Po matkinej smrti nás prestala navštevovať, ale nikdy mi nezabudla poslať blahoželanie k narodeninám s peniazmi.

Otec sa ma s vlhkými očami spýtal, či pôjdem na mamin pohreb – odmietla som. Potrebovala som roztriediť mamine veci, aby som zistila, ktoré mi budú sedieť a ktoré pôjdu na charitu. Poprosila som ocka, aby z Dublinu doniesol

aj kuchársku knihu, pretože varila takmer výlučne mama, a hoci pri čistení zeleniny som bola nenahraditeľná pomocníčka, nevedela som dať dokopy kompletné jedlo. A učenie z kníh mi išlo.

Keď sa ocko po dvoch dňoch vrátil z Dublinu, spýtal sa ma, či som smutná a či mi mama chýba, tak som ho ubezpečila, že nie a nemusí si o mňa robiť starosti. Zvláštne na mňa pozrel, ako to niekedy robieval – povedal, že asi mám aj šťastie, že som taká svojská, pretože možno v živote nezažijem zlomené srdce.

Vedela som, že nerozmýšľam ako ostatní, ale ak sa od nich budem držať bokom, prečo na tom záleží? Podľa otca som bola jedinečná. Mne to neprekáža. Dostala som už mnoho mien, ale volám sa Sally. Aspoň tak ma pomenovali mama s otcom.

3

Celé dni po otcovej smrti vládlo ticho. Žeby mi chýbal? Nemala som sa s kým porozprávať, nemala som komu pripraviť čaj, koho nakrmiť zmrzlinou. Nikto nepotreboval umyť či prezliecť. Načo som tu? Potľkala som sa po dome a na tretí deň som zablúdila do jeho pracovne. Lenivo som pootvárala všetky zásuvky, kde som v kovovej škatulke našla kopu peňazí a mamine staré šperky. Objavila som aj hromadu zápisníkov dokumentujúcich moju výšku a hmotnosť a vývoj v priebehu desaťročí. Na stole ležala hrubá obálka adresovaná mne. Nekončené spisy s mojím menom v rôznych kategóriách: komunikácia, emocionálny rozvoj, empatia, porozumenie, zdravie, lieky, nedostatky, strava a tak ďalej. Príliš veľa, aby ich niekto všetky prečítal. Pozrela som na ich svadobnú fotku na ráme nad kozubom a spomenula si, ako mama hovorievala, že sa nikdy necítili ako kompletná rodina, až kým nenašli mňa. Odvtedy ma už dávno vyviedli z omylu, že som najdúch. Adoptovali ma klasickým spôsobom, tvrdila mama. Spýtala sa ma, či ma zaujímajú moji biologickí rodičia, a keď som povedala nie, rozžiarila sa. Robilo mi dobre tešiť mojich rodičov.

Prezrela som si ockove staré fotky z čias, keď ešte pracoval a prezentoval svoje štúdie na konferenciách v Zürichu. Na

fotkách bol s ďalšími seriózne vyzerajúcimi mužmi v oblekoch. Otec väčšinou študoval a písal akademické štúdie, ale keď ho urgentne privolala moja mama, venoval sa aj miestnym pacientom v Carricksheedy aj za jeho hranicami.

Študoval ľudskú myseľ. Povedal mi, že moja myseľ funguje perfektne, ale som emocionálne odpojená. Vravieval, že som jeho životné dielo. Spýtala som sa, či by mohol tie emócie znova spojiť, na čo mi odvetil, že jediné, čo s mamou vedia spraviť, je ľúbiť ma a dúfať, že jedného dňa sa naučím im to opätovať. Záležalo mi na nich. Nechcela som, aby sa im stalo niečo zlé. Nerada som ich videla znepokojených. Myslela som, že to je láska. Neustále som sa na to otca pýtala, ale vždy ma len odbil, že sa nemám trápiť a čokoľvek cítim, je dostatočné – podľa mňa mi nerozumel. Občas som cítila úzkosť, ak bolo pri mne príliš veľa ľudí alebo som nevedela odpovedať na otázky, alebo čosi príliš nahlas hučalo. Myslela som si, že podľa kníh a televízie viem rozoznať lásku, ale potom som na Vianoce videla *Titanic* a pomyslela som si, že Jack by zomrel aj tak, pretože bol pasažier tretej triedy a muž, a Rose by pravdepodobne prežila, pretože bola bohatá a „ženy a deti išli prvé“. Nechápala som, aký malo význam pridávať zalúbenú zápletku, ktorá aj tak nebola fakticky pravdivá. Otec plakal.

Neznášala som objímanie a dotyky, ale nikdy som neprestala uvažovať o láske. Bola to moja emocionálna odpojenosť? Mala som sa spýtať otca, keď ešte žil.

* * *

Päť dní po otcovej smrti zaklopal na dvere Ger McCarthy – sused, ktorý si prenajímal pole za našou stodolou. Často som ho vídala chodiť po ceste k nášmu domu. Veľa toho nenahovoril, vravieval ocko, bol to „skvelý chlap za to, že sa na nič nepýtal a nevedol prázdne reči“.

„Sally,“ začal, „z vašej stodoly vychádza strašný smrad. Svoj dobytok mám kompletný, ale začínam mať pocit, že sa tam zatúlala ovca, niekde sa zachytila a zdochla. Chceš, aby som sa išiel pozrieť, alebo povieš otcovi?“

Ubezpečila som ho, že to vybavím. Odišiel si po svojom v montérkach poprúkaných od blata a falošne si pri tom pospevoval.

Keď som vyšla von, naplo ma zo smradu, ktorý vychádzal zo spaľovacieho suda. Okolo úst som si omotala šatku a vstúpila do stodoly. Nezhorel poriadne. Rozoznala som obrys celého tela. Okolo suda tiekla akási mazľavá tekutina. Hemžili sa na nej muchy a larvy. Znovu som založila oheň pomocou zrolovaných novín z domu a drievok zo stodoly.

Bola som zo seba sklamaná. Otec mi mal dať jasnejšie inštrukcie. Pravidelne sme pálili organický materiál. Aj telá sa rátali za organický materiál, alebo nie? Krematóriá majú možno ešte vyššiu teplotu. Neskôr si to pozriem v encyklopédii. Vyliala som zvyšok benzínu, aby sa rozhořel oheň, a dúfala, že druhým spaľovaním sa to vybaví. Potiahla som sa za vlasy, aby som sa upokojila.

Išla som na poštu po svoje prídavky a pani Sullivanová mi podávala aj otcov dôchodok. Odtlačila som jej ruku. Spýtavo na mňa pozrela a zakričala: „Tvoj otec bude potrebovať svoj dôchodok.“

„Nebude,“ odvetila som, „pretože zomrel.“ Zodvihla obočie a otvorila ústa.

„Panebože! Ty vieš rozprávať. To som netušila. Čo si to povedala?“ A ja som musela zopakovať, že nebudem už potrebovať otcov dôchodok, pretože je mŕtvy.

Pozrela poza mňa na mäsiarovu ženu. „Vie rozprávať,“ znamenala a mäsiarova žena odvetila: „Ja žasnem!“

„Je mi to veľmi ľúto,“ vravela pani Sullivanová naďalej

veľmi nahlas a mäsiarova žena mi položila ruku na lakeť. Mykla som sa a striasla sa jej dotyku.

„Kedy bude pohreb?“ spýtala sa. „Nevšimla som si v ozna-moch o úmrtiach.“

„Žiaden pohreb nebude,“ povedala som. „Sama som ho spálila.“

„Ako to myslíš?“ nechápala pani Mäsiarová a ja som jej vysvetlila, že som ho vložila do spaľovacej pece, pretože ma požiadal, aby som ho dala do smetí, keď umrie.

Nastalo ticho. Poberala som sa na odchod, keď pani Mäsiarová roztraseným hlasom prehovorila: „Ako si vedela, že je mŕtvy?“ A potom pani Sullivanová pani Mäsiarovej povedala: „Neviem, koho zavolať. Policajtov alebo doktora?“

Otočila som sa k nej a vyhlásila: „Na lekára je neskoro, otec je mŕtvy. Načo by ste volali policajtov?“

„Sally, keď niekto zomrie, musia sa oboznámiť aj úrady.“

„Ich to nemá čo zaujímať,“ protestovala som. Miatli ma.

* * *

Keď som sa vrátila domov, na chvíľu som hrala na piane. Po-tom som išla do kuchyne a spravila si čaj. Vzala som si ho do otcovej kancelárie. Začal zvoniť telefón, ktorý som vypla. Pozrela som na obálku položenú na jeho notebooku, na kto-rej bolo otcovým trasľavým písmom napísané *Sally, otvoríš po mojej smrti*. Nestálo tam, ako dlho po jeho smrti ju mám otvoriť, a napadlo mi, či v nej nebude narodeninové pranie. Narodeniny som mala mať o desať dní, a tak som sa rozhodla dovtedy počkať. Štyridsaťtri rokov. Cítila som v kostiach, že to bude dobrý rok.

Obálka bola rozmerná, a keď som ju zodvihla, cítila som, že je hrubá a obsahuje mnoho listov. Možno to nebude na-rodinové pranie. Vložila som si ju do vrecka na sukni.

Prečítam ju po *To je vražda* a *Sudkyni Judy*. V obývačke som sa usadila na gauč, kde sme mali vo zvyku sedávať s mamou. Zahľadela som sa na otcovo prázdne kreslo a pár minút som naňho myslela.

Čoskoro ma už zaujalo dianie v Cabot Cove. Tentoraz sa záhradník Jessicy Fletcherovej zaplietol s bohatou vdovou po právnikovi, ktorá ho zavraždila, keď odmietol opustiť svoju ženu. Jessica ako vždy tromfla vo vyriešení prípadu aj šerifa. Počas jednej z reklám v *Sudkyni Judy* som začula klopanie na predné dvere.

Zarazila som sa. Kto to môže byť? Možno si otec objednal čosi cez internet, hoci to bolo veľmi nepravdepodobné, keďže počítač nepoužíval už mesiac pred smrťou. Zvýšila som hlasitosť na televízore, ale klopanie pokračovalo. Naraz stíchlo a ja som musela pretočiť program, pretože medzitým sa už začala *Sudkyňa Judy* a ja som chvíľku premeškala. Potom sa v okne po mojej ľavej strane zjavila hlava. Skríkla som. Bola to iba Angela.

4

Doktorka Angela Caffreyová bola mamina obchodná partnerka a po jej smrti prevzala ich ordináciu. V priebehu rokov som ju navštívila mnohokrát. Neprekážalo mi, keď sa ma Angela dotýkala alebo ma vyšetrovala, pretože vždy jasne vysvetlila, čo ide urobiť. Vždy som sa vďaka nej cítila lepšie. Ocko ju mal rád a ja tiež.

„Sally! Si v poriadku? Pani Sullivanová mi povedala, že Tom zomrel. Je to pravda?“

Neohrabane som postávala pri dverách do otcovej pracovne v hale. V minulosti ocko Angelu pozýval do salóna a ponúkol jej čaj, ale ja som nechcela, aby sa zdržiavala dlho. Angela mala iné plány.

„Môžeme prejsť do kuchyne a porozprávať sa o tom?“

Zaviedla som ju dole schodíkmi do kuchyne.

„Och, je to tu ako zo škatulky, mama by bola veľmi pyšná. Nebola som tu celú večnosť, veď vieš.“ Odtiahla od stola otcovu stoličku a sadla si na ňu. Ja som sa postavila chrbtom k sporáku.

„Takže, Sally, naozaj tvoj otec zomrel?“

„Áno.“

„Ach, úbohý Tom! Dlho bol chorý?“

„Dost' spomalil a asi pred mesiacom si ľahol do postele a už nevstal.“

„Prečo mi ani nezavolať? Okamžite by som prišla. Mohla som zabezpečiť, aby ho nič nebolelo.“

„Predpisoval si lieky proti bolesti a ja som po ne chodila do Roscommonu.“

„Sám si predpisoval lieky? To je na hrane zákona.“

„Písal ich na moje meno. Vrazil, že nepôjde do väzenia ani on, ani ja.“

„Chápem.“ Odmlčala sa. „Kedy presne zomrel?“

„V stredu v noci. Keď som mu ráno priniesla čaj, už bol mŕtvy.“

„Moja drahá, muselo to byť veľmi nepríjemné. Nechcem vyzvedať, ale Maureen Kennyová...“

„Kto?“

„Maureen, mäsiarova žena. Vrazila, že *ty* si povedala, že pohreb nebude a že si ho spolopnila sama.“

„Áno.“

„A kde sa konala kremácia?“

„V zelenej stodole.“

„Pardon?“

„V zelenej stodole.“

„Tu? Za domom?“

„Áno.“

„Nenapadlo ti niekomu zavolať? Mne, nemocnici, pohrebnému ústavu?“

Cítila som, že mám problém, akoby som spravila niečo zlé.

„Povedal mi, nech ho vyhodím do smetí.“

„Povedal... čo? Žartoval, nemyslel to vážne!“

„Nepovedal, že žartuje.“

„Ako si môžeš byť istá, že bol mŕtvy?“

„Nedýchal. Chceš sa pozrieť do spaľovacej pece?“ spýtala som sa.

Rozšírili sa jej oči. „Tak sa telá ne... Sally, toto je vážne. Potvrdiť smrť môže iba zdravotnícky pracovník. Nenechal žiadne pokyny týkajúce sa pohrebu?“

„Nie, ne...“ Vtom som si spomenula na obálku. „Nechal mi toto.“ Vytiahla som ju z vrecka.

„Čo sa tam píše?“

„Ešte som ju neotvorila.“

Začínalo mi prekážať všetko to rozprávanie. Buď nerozprávam vôbec, alebo až príliš, a vtedy hovorím veci, ktorým rozumiem iba ja.

Položila som si ruky na uši a Angela stlmila hlas.

„Chceš, aby som ju otvorila? Môžem si to prečítať?“

Hodila som po nej obálku a išla k pianu, ale neupokoji-
lo ma. Pobrala som sa do svojej izby a skryla sa pod perinu a mäkkú modrú deku. Začala som si vytrhávať vlasy. Nevedela som, čo robiť. Zaujímalo ma, kedy asi Angela odíde. Načúvala som, či nezačujem buchnutie dvermi.